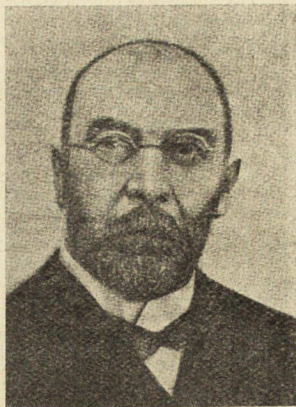

преобръща въ истинско упомярание, — и той свършва живота си въ едно заведение за умообъркани въ Прага. Следъ „Продадена невеста“ — С. пише операта „Далиборъ“ (1868) и второто все майсторско творение — операта „Либуша“ (1881), последвана отъ „Цѣлувката“ (1876), „Тайната“ (1878), „Дветъ вдовици“ (1874), „Дяволската стена“ (1882) и „Виола“. 1874—79 пише най-майсторското си творение въ областта на инструменталната музика — „Моята родина“ — цикълъ отъ 6 симфонични поеми („Вишеградъ“, „Молдава“, „Шарка“, „Изъ чешкитъ поля и гори“, „Таборъ“ и „Бланикъ“), въ които се изявява всичката сила на неговата творческа фантазия и зрѣлостта на техническото майсторство. Освенъ поменатитъ, С. е писалъ още следнитъ творби: „Пражки карнавалъ“ (увертюра), 1 клавиртрио, струненъ квартетъ, „Изъ моя животъ“ (едно великолепно творение — въ оригинална форма) за струненъ квартетъ, една соната — „Морско крайбръжие“, прелюдии, ноктюрни, импромптюта, ронда, полки и др. — за пиано, соната за 2 пиана, пѣсни.

Смоленски, Василий Степановичъ — руски църковенъ компонистъ и археологъ — изследвателъ на старобългарския църковенъ напѣвъ, род. 1848 въ Казанъ, умр. 6 авг. 1909 г. т., следъ свършване правнитъ науки въ Казанския университетъ — билъ сѣдебенъ кандидатъ и, сѣщевременно, преподавателъ по пѣние въ Инородческата семинария — при която съставя образцовъ хоръ. Като учителъ по пѣние, той си създава собствена метода за преподаване, която 1882 издава, подъ името „Курсъ по хорова пѣние по цифрени методъ“, претърпѣла до сега множество издания. Близкитъ отношения, които заведеа съ старообрядческитъ пѣвци го улесняватъ въ четене на крюковитъ ноти, а въ библиотеката на Казанската духовна академия той се запознава съ старобългарското църковно пѣние. Скоро той направя систематиченъ каталогъ на ржкописитъ на „Соловецката библиотека“ при Казанската духовна академия, и публикува важния си трудъ „Завещание о сгласнейшихъ пометакъ“, или т. н.

„Азбука на А. Мезенцъ“, който го поставя веднага въ реда на най-добритъ познавачи на древното руско църковно пѣние. 1889, по желание на Д. В. Разумовски, С. бива назначенъ професоръ по исто-

Василий Смоленски

рия на църковното пѣние въ Московската консерватория, а не дълго следъ това — директоръ на Синодалното пѣвческо училище, чийто хоръ той довежда до такава висота, че бива соченъ като образецъ. С. основава при Синодалното училище специална библиотека отъ нотни ржкописи на църковното пѣние (единствена въ Русия). 1901—1903 е директоръ на Придворната пѣвческа капела въ Петербургъ, която напуска, неможейки да съгласува правдивия си характеръ съ установения редъ. Подъ негово ржководство, Анастасъ Николовъ (гл. т.) събира и публикува материали отъ старобългарския напѣвъ. 1907 основава известнитъ регентски курсове, въ които сж получили образование единъ голѣмъ брой руски регенти на църковни хорове. С. е правилъ опитъ да взематъ участие въ пѣнето и самитъ богомолци: въ Успенската катедрала въ Москва, на тържествени служби при тропаря